

Nr. 1385 , 27.09.2019 - 03.10.2019

- [Numarul curent](#)
- [Arhiva](#)
- [Abonamente](#)
- [Publicitate](#)
- [Newsletter](#)
- [Contact](#)

[Asul de inima](#) [Lumea romaneasca](#) [Medicina naturii](#) [Spiritualitate](#) [Enigme](#) [Sanatate](#) [Medicina populara](#)

Cauta

- [Formula AS](#)
- › [Arhiva](#)
- › [Anul 2017](#)
- › [Numarul 1252](#)
- › [Lumea romaneasca](#)
- › COCA BLOOS - "Draga mea, teatrul este un templu. Poartă-te ca atare"

- [Lumea romaneasca](#)

COCA BLOOS - "Draga mea, teatrul este un templu. Poartă-te ca atare"

La Cluj, în timpul facultății

Cornelia, mama grahilor

- Să nu râdeți, dar aș vrea să începem interviul cu o referire la numele dvs., care are o rezonanță foarte specială. Credeți în teoria conform căreia numele determină personalitatea celui care îl poartă?

- Da. Cred cu toată convingerea că numele înseamnă foarte mult în viața unui om. În numerologie se vorbește mult despre

asta, despre valoarea literelor, despre vibrațiile lor combinate. Informațiile acestea mi-au parvenit destul de târziu, însă, odată ce le-am descoperit, am început să-mi explic multe lucruri. Vedeți, pe mine nu mă cheamă Coca. La botez, am primit numele de Cornelia. Și nu întâmplător, cred. Cornelia a fost mama fraților Tiberius și Caius Gracchus, celebrii tribuni reformatori din Roma antică, și fiica lui Scipio Africanul, o femeie care a ajuns să fie cunoscută în istorie pentru educația aleasă pe care le-a dat-o fiilor săi. M-am întrebat deseori de ce mi-am folosit atât de puțin numele de botez. De ce, în loc de majestuoasa Cornelia, am preferat-o pe "pisica" de Coca? În facultate mi se spunea Cuchi sau Dop, că eram grasă, apoi, prietenii și cunoștințele au început să mi se adreseze cu Coca, iar din clipa în care m-am lăsat absorbită complet de teatru, am folosit exclusiv prenumele acesta. Poate și pentru că există o anumită proporție între acest prenume și numele de familie: Coca Bloos. În sinea mea, mă identificam mai curând cu Coca Bloos, decât cu Cornelia Bloos. Varianta din urmă sună oficial, e mult mai puternică decât prima. Am făcut bine, n-am făcut bine...? Nu știu nici azi. În ceea ce privește numele de familie, Bloos, întotdeauna l-am simțit ca depășindu-mă pe mine, ca ființă. Nu pentru că ar conține doi de "o", ci ca rezonanță. Mai ales că e un nume vechi, pe care l-am moștenit de pe linia tatălui meu, Helmuth Bloos, sas de lângă Sibiu, urmărindu-l până la străbunici, inclusiv. Însă îmi închipui că numele vine de mult mai departe.

- *Vi s-a spus vreodată Cornelia, așa cum vă cheamă, de fapt?*

- Nu. În copilărie, mi se spunea Cocuța. Se potrivea cu vârsta, dar și cu personalitatea mea. Am fost un copil foarte solar, răzătoriu, care se zbenguia mult și care prefera compania băieților, căci cu ei, și mai puțin cu fetele, puteam să sar peste garduri, să joc coarda, să alerg, să bat mingea pe terenul de baschet sau pe cel de fotbal ori să discut despre mașini... Chiar și matură fiind, am fost pasionată de cursele de Formula 1. Asta, până când a murit acel pilot extraordinar care a fost Ayrton Senna. Când a dispărut el, cursele astea și-au pierdut savoarea, căci nimeni altcineva din concurs nu ținea ștacheta ridicată atât de sus.

"Onoarea să-i am părinți pe Helmuth și Aurica"

Pe vremea când era redactor la ziarul "Tribuna Sibiului", în documentare la Păltiniș (1969)

- *Tata sas, de lângă Sibiu, în schimb dvs. v-ați născut în Oltenia, la Râmnicu Vâlcea. La fel de ciudat ca și numele...*

- Da, viața ordonează lucrurile cu mai multă înțelepciune decât noi. Tata și-a întâlnit marea dragoste, pe mama, Aurica, și așa, familia noastră s-a stabilit la Vâlcea. Ai mei au fost niște oameni cu cultul cuibului și-al copiilor: tot ce e mai frumos în mine și averea cu care am pornit în viață - mă refer la educație - de la ei le am, de la mama și de la tata. A fost o onoare pentru mine să-i am pe Aurica și pe Helmuth ca părinți. Pe de altă parte, într-un registru mai amuzant, pot să vă spun că mama era, ca zodie, Scorpion, iar tata, Berbec. Ca atare, la noi în casă nu exista decât un singur adevăr: adevărul mamei. (râde)

- *Dvs. ce zodie sunteți?*

- Balanță! Vă imaginați ce "teroare" persista în relația dintre Balanță și Scorpion! Termenii "negociere" și "a negocia" nu existau în casa noastră. Tata venea cu educația, disciplina și rigoarea nordică, iar mama venea cu exigența. Și asta, nu doar în copilăria mea mică! Închipuiți-vă că o dată, în anul II de facultate, mi-am permis să mă întorc acasă pe la ora 12-1 noaptea, deși stabilisem că aveam să ajung pe la 10. La sosire, casa era luminată toată, în ciuda orei târzii și, cum am pășit peste prag, am și primit o pereche de palme de la mama: "Acasă vii la ora la care ai spus că vii. Casa nu-i hotel!". Mama era foarte scurtă-n mâini și categorică. (râde) Adevărul e că-i datorez foarte mult: farmecul, șarmul, simțul umorului, știința de a face

curățenie... Chiar mă gândeam că, ajunsă într-o situație de criză, aș putea să-mi câștig existența făcând curățenie. La asta nu mă întrec nimeni: pe urma mea, locul sclipește!

- *Și cum de-ați ajuns, de la lustruitul parchetului acasă, la Facultatea de Filosofie din Cluj?*

- Asta-i altă istorie, doar că mult mai sinuoasă! Ca oricărui copil, îmi plăceau foarte mult poveștile, basmele pe care mi le spunea bunica. În încercarea disperată de a-și face nepoata să caște gura și să mănânce, draga de ea îmi spunea "povești dupe povești", doar-doar o reuși să mă hrănească; împrumuta cărți de la bibliotecă, iar eu, vizualizând cu ochii minții aventurile acelea fabuloase din "Hansel și Gretel", "Ruslan și Ludmila" ori "Douăsprezece lebede", mai lăsam autocontrolul deoparte și dădeam drumul pe gât îmbucăturii. Îmi plăceau însă și piesele de teatru pe care le ascultam la difuzor (că așa era pe vremea aceea: se strângea toată familia, se făcea liniște deplină în casă și toți ascultam vrăjiți vocile acelea minunate, pe care, după niște ani, aveam să le identific ca aparținând unor mari actori) sau "scenariile" pe care mi le croiam singură, prin jocuri. Iar atunci când mă jucam și cu alți copii, mereu reușeam să fiu eu cea care să propună jocul. Și-mi plăcea foarte mult să-i organizez pe ceilalți (acum îmi dau seama că, de fapt, subconștient, mă închipuiam regizor și distribuiam rolurile). Mai ales când făceam mâncare -știți, cu forme din acelea din tablă! - nu mă prea omoram cu preparatul, eu eram mai mult cu supravegheatul. (râde)

La Cluj, în anul V de facultate, împreună cu două colegi (stânga)

Mai eram pasionată și de muzică: ascultam diverse programe muzicale la difuzor, dar aveam și serile voioase din familie, când mama cânta cu glasul, iar tata la muzicuță. Și cu toții dansam... Tata m-a învățat alfabetul dansului: pornind de la vals și tango și ajungând la rock, cum se purta în epocă. Pe scurt, cu averea asta de povești strânsă în suflet și după experiența de la cercul de teatru din liceu, unde ajunsesem o mică vedetă, în 1964, după bacalaureat, am vrut să văd dacă nu există cumva vreo facultate de făcut teatru. Și am aflat că există! Atât doar că ai mei s-au împotrivit categoric acestei idei, iar mama, necruțătoare, mi-a zis că la Teatru se duc fete frumoase, iar eu, după cum mă vedeți, n-am fost vreo frumusețe, am avut doar un oarecare farmec. Așa m-am ales și cu un complex! În orice caz, pentru că eram o umanistă - matematica, chimia și toate materiile realiste au fost o teroare pentru mine - s-a decis să dau admitere la Filozofie, de pe urma căreia, pe vremea aceea, puteai să practici și meseria de jurnalist. Deci am intrat la Filozofie la Cluj (Bucureștii ieșise din discuție, că era un loc al pierzaniei, în viziunea alor mei) și mi-am văzut de școală cu sârguință, dar fără prea mare apetență (și pentru filozofie trebuie să ai un talent, iar eu nu aveam, și-apoi, consider că ea trebuie făcută la maturitate, nu la optsprezece ani). Însă, în paralel, m-am dus la secția de Teatru, de la Casa de Cultură din Cluj, care era condusă de doamna Olimpia Arghir. Așa s-a făcut că, vreme de cinci ani de zile, am jucat teatru foarte serios la Cluj, devenind și acolo un soi de mică-vedetă, în mediul artistic studentesc. Se făcea treabă foarte bună la acea casă de cultură, dar și munceam pe rupte la repetiții. Singura distracție era să merg la cofetărie. Erau mai multe cofetării în oraș și, la fel ca în București, fiecare era frecventată de un anume soi de societate: la "Arizona" mergeau istoricii, la "Vita Dulci" mergeau și-și luau cafeluța profesorii de la Universitate, iar eu eram

Într-o pauză de filmare

"crochistă", adică frecventam cofetăria "Croco", unde ne servea Ildi, o ungueroaică frumoasă și înaltă, care ne mai dădea cafeaua și pe datorie. După absolvire, m-am dus să-mi iau repartiția, care se dădea în funcție de media pe țară, și pe mine, cu media 8,60, m-au trimis în presă, la publicația "Tribuna Sibiului". Așa am ajuns eu jurnalist! Și să știți că mi-a plăcut! Am ținut "Pagina Tineretului" - cu reportaje, anchete, interviuri -, deși, la modul ideal, eu visam la posibilitatea de a-mi lua rucsacul în spate să călătoresc prin lume și să scriu despre obiceiurile, tradițiile și religiile diverselor popoare. Sau să fac reportaje în zone de conflict. Modelul meu în materie de jurnalism a fost italianca Oriana Fallaci. În 2006, eram la Palermo, beam o cafea și, la o masă alăturată, un domn își citea ziarul, iar pe pagina dinspre mine era tipărit anunțul decesului ei. A fost o zi foarte tristă pentru mine! Oriana Fallaci era o femeie cu o personalitate foarte puternică și cu talent furtunos. Jurnalistă gigantică. În sfârșit... Am stat la "Tribuna Sibiului" trei ani, până când mi-am încheiat stagiatura și am virat-o spre teatru. Timpul nu mai avea răbdare cu mine. A fost ca o iubire care a tot mocnit, care a tot stat cumva ascunsă și care, până la urmă, a izbucnit. Nu se mai putea altfel! Jucasem în cercul de la liceu, apoi în cel de la Casa de Cultură din Cluj și chiar și la Sibiu, unde am făcut și teatru de amatori. Pur și simplu, simțeam că am de spus ceva în zona asta! Și am fost și sprijinită: cei cu care lucram se purtau astfel cu mine încât mi-au creat sentimentul că nu greșesc perseverând pe calea asta. Așa că i-am anunțat pe redactorul-șef și pe colegii de redacție de la "Tribuna Sibiului", că "Gata! Eu plec", și-am plecat! Citisem într-un ziar că la Teatrul de Nord din Satu Mare se înființase secția română și acum se dădea examen pentru actori corp ansamblu. Habar n-aveam ce însemna "corp ansamblu", îmi ajungea că era vorba de un teatru! M-am prezentat în fusta cu care dădusem și admiterea la facultate, fosta mea fustă plisată, de pionier, am spus o poezioară pe care o prinsesem din zbor în școală, de pe la gazeta de perete, dar pe care am adaptat-o eu puțin și... am fost primită! De domnul director Mihai Raicu, care mi-a deturnat drumul vieții și căruia îi sunt și azi recunoscătoare. Am luat o cutie mare de carton, în care mi-am îndesat plăpumița și cărțile și m-am mutat la Satu Mare. Dar n-am făcut rădăcini nici acolo. Au urmat Brașovul, apoi teatrul din Piatra Neamț, unde pot să spun că am făcut adevărata facultate de teatru! Ce școală! Ce oameni am întâlnit acolo! Și apoi, la 40 de ani bătuți pe muchie, după ce mă rugasem din tot sufletul la Bunul Dumnezeu, am ajuns, în sfârșit, la București: visul meu dintotdeauna! Cum însă nici nu aveam bani să tot fac naveta Piatra Neamț-București și nici nu se cădea să tot plec de la Teatrul din Piatra Neamț, până la urmă, Dinu Săraru, care era pe atunci directorul Teatrului Mic, a zis "O detașez la mine." Și m-a detașat.

Emoția amintirii

Marile roluri: Danaos, din "Danaidele", în regia lui Silviu Purcărete, la Lincoln Center, New York - 1996

- Cum era lumea teatrală din acea perioadă?

- Ca să poți să faci teatru - cred eu - trebuie ascultare, răbdare, să nu-ți pierzi bucuria, candoarea și astea toate e obligatoriu

să le învelești într-o muncă infernală. Iar, deasupra tuturor, să pui cedința în meserie. Pe principiul acesta m-am croit, învățând de la alții: am fost obedientă, am respectat teatrul și spectatorii, n-am deschis niciodată ușa cu piciorul și nici n-am intrat eu prima. De-asta mulți au zis despre mine că sunt "modestă", așa, parcă strâmbând puțin din nas. Dar ei nu știau că, pe lângă principiul pe care vi l-am descris, eu mai sufream și din cauza felului în care am ajuns "pe sub ușă" la actorie, din cauză că nu făcusem IATC-ul.

- *Doamnă Coca Bloos, faceți parte din așa numita generație de aur a teatrului românesc. Ați jucat alături de actori celebri, în spectacole de neuitat. Ce vedeți când priviți înapoi?*

- Știți, privind în urmă, îmi dau seama că am avut norocul să joc în multe spectacole care au făcut istorie în teatrul românesc, că, dacă e să mă refer, de pildă, la "Danaidele", în regia lui Silviu Purcărete, pot spune că acela a făcut istorie chiar și în teatrul internațional. Însă, emoția amintirii se așează mai abtâr pe acele întâmplări care s-au legat, cumva, și de niște așteptări de viață. De-asta, poate, unul dintre cele mai dragi "episoade" din cariera mea e acela cu spectacolul "Piațeta", de Carlo Goldoni, tot în regia lui Silviu Purcărete. Datorită acestui spectacol, am izbutit eu să ajung să-mi împlinesc visul de a mă muta în București. Cătălina Buzoianu m-a văzut în el și mi-a înlesnit "pătrunderea" în capitală, distribuindu-mă în "Uriașii munților", pe care l-a montat la Bulandra. Revenind la "Piațeta": Doamne, ce spectacol!

În spectacolul "Piațeta", regia Silviu Purcărete, Teatrul din Piatra Neamț, 1986

Acea a fost cu-adevărat o realizare de referință și pentru teatru, și pentru trupă! Acolo nu puteai să spui că exista un personaj principal, în sensul de stâlp al piesei. Întreaga echipă, cea de la teatrul din Piatra Neamț, ducea piesa în mod egal. Și ce distribuție a fost: Bogdan Gheorghiu, Maia Morgenstern, Oana Pellea, Claudiu Istodor, Maria Filimon, Oana Albu, Simona Măicănescu, Traian Pârlog, Paul Chiribuță și Liviu Timuș. Iar eu făceam cuplu cu Simona Măicănescu (noi eram Catte și Pasqua!). Doamne, ce vremuri! Le datorez enorm tuturor regizorilor și actorilor cu care am lucrat, iar pe unii dintre ei i-am privit chiar cu venerație, însă poate cea mai luminoasă persoană, din amintirile mele legate de profesie, este domnul Csiky András, directorul teatrului din Satu Mare. Căci marele actor Csiky András este cel care mi-a făcut educația în teatru. Dânsul, când intra în clădirea teatrului, își scotea pălăria, ca în fața unei doamne de neam nobil. Avea o eleganță și aproape o religiozitate a gestului care, pur și simplu, te înfiora. Și întotdeauna vorbea încet-încet și cu mare cumpătate. Eu, când am ajuns acolo, vorbeam tare, așa, cum vorbesc azi românii needucați prin străinătate. Și dânsul m-a luat într-o zi deoparte și mi-a spus pe un ton blând, nu dojenitor: "Draga mea, teatrul este un templu. Iar tu trebuie să te porți ca atare. Când intri în teatru, trebuie să vorbești încet, să nu te preumbli prin decor și pe scenă îmbrăcată în haine civile, să nu mănânci prin sală! Trebuie să fii modestă și cu un desăvârșit respect pentru acest templu!"

- *Dvs. ce fel de actriță credeți că sunteți?*

- Nu știu... Am fost o actriță de regizor. Asta zic eu că e normalitatea: ca actorul să asculte de regizor. Se spune că actorul creează. Nu! Cel care creează e regizorul. El are perspectiva spectacolului. Actorul joacă un rol - ascultându-l pe regizor și străduindu-se după putințele lui să facă rolul cât mai bine. Și am fost o actriță sinceră. Că eu am considerat mereu că există trei locuri unde nu poți să minți: pe scenă, că te minți pe tine dacă ai impresia că publicul nu vede, nu simte ori nu pricepe; în biserică - nu poți să-ți minți duhovnicul, că te minți pe tine; și când faci dragoste, că tot pe tine te minți. Și toate trei înseamnă IUBIRE: pentru cel din sală, pentru divinitate și pentru partener.

Amărășteanca cu epoleți

În filmul "După-amiaza unui torționar" - regia Lucian Pintilie

- *Mi-ați spus mai devreme că ați făcut un complex când mama v-a spus că la Teatru se duc fetele frumoase. Cât v-a grevat ca actriță și ca femeie?*

- Ca actriță, culmea e că nu cred că m-a grevat, ci că m-a ajutat. M-a ajutat, că am știut să nu atac roluri care nu mi s-ar fi potrivit. Mă vedeți pe mine jucând vreo regină sau vreo Anna Karenina? Doar scena aruncatului pe șinele de tren mi-ar fi reușit colosal. (râde) Eu am jucat extraordinar roluri de amărăștence: cabiniere, femei de serviciu care spală WC-urile... Cum joc acum în "Șefele", alături de Dorina Lazăr și Emilia Dobrin. Să vedeți ce spectacol e în cabină, că, pe măsură ce-am tot jucat piesa, am început și noi, actrițele, să căpătăm din ce în ce mai mult caracteristicile personajelor. (râde) Și-am mai jucat foarte bine personaje androgine, incerte din punct de vedere al sexului. În rest, am știu că am un corp frumos, bine proporționat, doar cu capul erau probleme. Estetic vorbind. De-asta, n-am avut o relație prietenoasă cu oglinzile. Și azi, în casă la mine, sunt doar două oglinzi: una la baie și una mică, în holul de la intrare, ca să nu ies pe stradă arătând ca un trol.

- *Aș vrea să încheiem interviul în prezent, în societatea prezentului: cum vă simțiți în ea?*

- Pe o linie paralelă. Pentru că în societatea prezentului e prea multă libertate prost înțeleasă, e prea multă democrație prost aplicată. Ceea

La Muzeul Satului, sărbătorind ia (Foto: Cătălina Flămânzeanu)

ce s-a întâmplat din 1989 până acum ne-a dus într-un dezastru social, într-o trivialitate îngrozitoare. Sufletul nostru, al românilor, e înăbușit, parcă nici nu mai avem simțire. Am tot sperat și-am tot sperat, azi însă nu mai am speranță, pentru că speranța înseamnă proiecte, visuri, idealuri. Eu nu mai am decât nădejdea în Dumnezeu, în Mântuitorul și-n Maica Domnului, care m-a iubit foarte mult și căreia îi sunt adânc recunoscătoare, pentru că m-a ajutat în momente definitorii ale vieții. Cred că salvarea noastră, a tuturor, e în credință.

- [Ines Hristea](#)